

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 7.

БЪГУНАЦЪ ЛЕЛЯ (аморъ)

(преведено са шпанболскогъ)

Изданица, малый Леля,
 Кой млађана срца стреля,
 Одъ киприски естѣ олтара,
 Материни изъ нѣдара
 Побѣгао, одлетіо,
 У груди ми улетіо,
 За њимъ туји братска чета,
 Любородны Аморета.
 А нѣгова съ неба мати —
 Одъ лепоте лепша — Лада;
 Заклинѣ се, да е рада,
 Три полюбца ономъ дати,
 Три полюбца божествена,
 Ко' іой нађе сина нѣна. — —
 За тмъ даромъ — сладка нада
 Залюблѣне све подбада,
 Да маленогъ траже бога,
 Стрелоносца несташнога.
 Ал' досада нико нѣ
 Јошъ дознао, гдѣ се крие;
 Нѣ, Милко, сладка душо,
 У трагъ нико јоште ушо
 Несташиноме томъ бѣгунцу
 На мѣсецу н' на сунцу. — —
 Хоћу л' Лелю я издати?
 Нѣговой га майци дати?
 Хоћу л' нѣи уживати,
 Што обриче Лада мати:
 Безсамртни са устана
 Три полюбца обећана? — —
 Ой ты Милко, благо мое,
 Дай ми полюбъ само еданъ,
 Са устана твой меданъ,
 Па у нѣдро узми твоє
 Крвлатога овогъ бога,
 И бѣгунца несташнога;
 Онъ ће мислит', да си права
 Подмлађена мати Лада,
 Надъ свимъ людма коя влада,
 А богове обчарава.

Ст. Радонићъ.

ПУТОВАНЪ 1591. ГОДИНЕ.

(крај.)

После некогъ времена доведе князь влашкій сбаченогъ господара влашкогъ, кои е хтѣо подигнути буну противу султана. Кадъ су га уватили одѣвли су му уши, но султана то тако разлоти, да е и овогъ другогъ княза дао одма оковати и у тавницу ставити. Гледали смо, јошъ многе како су губили. Многе осуђене обѣсе стрмоглавце за ноге, да ихъ крвѣ, кадъ се у главу сліе, удави.

Годину дана провели смо тако у Цариграду мирно; после искусили смо страшне непријатности. Миръ између турскогъ и аустрійскогъ царства наруши се. Хасан-паша изненада упадне съ войскомъ у аустрійску областъ, и зароби преко 300 робова, коѣ су после довели, те у Цариграду продавали. То буде узрокъ, те царъ аустрійскій престане шилати опредѣлѣне богате дарове султани на уречено време; а ти су дарови највише за то давани, да бы се лакше Турци могли задржати у своимъ границама. Они једини кадъ су дошли у Цариградъ, прошли су поредъ наше куће; напредъ ишла е турска музика, потомъ јаничари, за њима вођени су зароблѣни христјани, најпосле ишло е множество кола, коѣ су была натоварена са упляканимъ стварима. — Мы нисмо могли гледати, него са сузнимъ очима уклонимо се съ наши прозора. Зароблѣни христјани ишли су у гомили помѣшани, и люди, и жене, и дѣца, богати и сиромаси, све заедно; многе жене носиле су поедно мало дѣте на прсима, а друго опетъ мало веће на леђима; за њима ишли су јаничари, и гонили су ихъ и тукли канѣјама. Благо свакомъ ономъ, кои нигда нѣе своимъ очима видіо овакво жалосно позоріе. — Турци цариградски дочекивали су ово плачно, јдно и уморно роблѣ съ радоснимъ узвиживанѣмъ на славу Хасанпаше, кои е тако лѣпо умѣо невѣрнике казнити. — После два дана буде роблѣ подѣлѣно, по обичаю и закону султани се преда десета часть цѣле плячке; оно друго сво роблѣ одведу сутраданъ на тако названу женску пјачу, и сво тамо распродаду. Ко хоће да почувствує цѣлу нискоћу човечіе судбине, тай треба да се нађе на овој пјачи, кадъ се роблѣ продає, да види жалосну писку и плачъ, кадъ се мати одъ сина, жена одъ мужа, приятель одъ приятеля навѣки разставляю, и за своимъ господаромъ, кои ихъ купи, у далеке области турскогъ царства иду. — Продаванѣ робля бива по слѣдуюћемъ начину. Кадъ доведу робове на поменуту пјачу, све ихъ прегледе

и раздѣле на класе, у кое по годинама своимъ спадаю, као: на старе жене и люде, младиће, дѣвојке и дѣцу. Купаць извѣсти се найпре кодъ надзирателя, кои у дуѣхану сѣди, има ли на продаю онаквогъ робля, каквогъ онъ тражи, и опише му обично свойства, коя бы радъ быо да му робъ, кога жели купити, има; затимъ надзиратель пошлѣ, те се такавъ робъ доведе, кога купаць прегледа. Потомъ заповѣди робу, те ода, трчи, скаче; гледа га, да не ѣоравъ, гледа, да му не коя рука пребиена, туче га съ батиномъ, да види, какве е нарави. Потомъ извѣсти се, шта одъ заната зна, е ли одъ богате или сиротиньске родбине, и ако му е све по вољи, онда ступи у погодбу са надзирателѣмъ, тако се погоде, купаць онда одма одведе роба са собомъ. Ако се непогоде, а онъ иде другомъ продавцу робля. Поступанѣ съ роблѣмъ врло е нечовечно, ништа овимъ мученицима друго недаю за ело осимъ леба и воде, а постеля имъ е гола земля.

Нама наступе неприятни и врло опасни дани. Яничари, кои нису неко време уредно свою плату примили, побуне се, ударе на куѣу, гдѣ су новци были, изсѣку стражаре, и јоштъ млога друга зла почине, и едва наше и утишаю. Ђая-паша, на кога баце кривицу, да е могао учинити, да те буне nebude, буде сбачењъ са свога достоинства. Али то е само быо почетакъ оне револуцие, коя е предъ вратима турскогъ царства была. Г. посланикъ чуе, да су у дивану тайно заключили, да се ратъ у Мацарској са своимъ силомъ опетъ понови, а то зато да бы се турска войска задовољила, коя се већъ починѣ бунити, и викати, што беспослена стоє, и што јој се не дозвољава да плячка и далѣ землѣ осваива. Кадъ се посланикъ о томе увѣри, пошлѣ одма едногъ татарина у Бечъ, и достави цару, да се добро чува у Мацарској одъ Турака. Затимъ скоро чуемо, да е Хасан-паша отишла заповѣсть, да удари съ войскомъ на Сисакъ и да га освои. Тако и буде, Хасан-паша удари на Сисакъ и велика опустошеня почини, но наши га сретну съ войскомъ, и тако га потуку, да е и самъ Хасан-паша у той битки погинуо. Тай гласъ порази Турке у Цариграду. У томъ бою погинуо е и синъ султанове сестре, коя е плачући влекла предъ султана и молила, да јој сина надъ християнима освети. — Одъ то доба почну г. посланика све више попречно гледати. Султанъ позове страовитогъ неприятеля християнскогъ Синан-пашу, учини га великимъ везиромъ, и преда му повелительство надъ войскомъ у Унгарској. — После краткогъ времена пошлѣ Синан-паша и позове г. посланика, да му одма доѣ. Г. посланикъ кадъ изаѣе предъ нѣга, честитао му е ново достоинство, и радовао се, да е тако паметанъ и храбаръ човекъ дошао на то важно мѣсто. Синан-паша прими то честитанѣ са неприятнимъ осмеиванѣмъ, и одговори посланику, да се онъ нема чему радовати, што е онъ постао великимъ везиромъ, ербо ѣе онъ као правый мусулманъ заступати свою вѣру, и борити се само за интересе и напредакъ свогъ народа, а християни немаю се чему радовати. Потомъ почне оштро пребаживати г. посланику, зашто су изостали дарови у новцу, кое е досада бечкѣй краль (императоръ Рудолфъ) шилао Султану. Посланикъ одговори, да су Турци сами томе узрокъ, ербо су напали на ѣесарову землю. —

После краткогъ времена изаѣе заповѣсть одъ Синан-паше, да никога изъ посланичества нашегъ непусти,

да изаѣе изъ Цариграда. Затимъ одма друга заповѣсть стигне, да се нико одъ насъ изъ куѣе на полѣ непусти. — Ево насъ дакле подъ стражомъ. — У то време блснула е куга на све стране турскогъ царства; у самомъ Цариграду, као што су намъ казивали, умрло е одъ куге 80 хиљада душа. Мы смо гледали, како непрестано поредъ наше куѣе мртваце носе, и покадакъ по 5 сандука износили су изъ едне куѣе едно за другимъ. Премда смо се мы чували, опетъ и у нашемъ посланичеству умру 6 людѣй одъ те проклете болести.

Куга не ништа Турцима сметала, они су се непрестано на войну спремали, и Цариградъ е врвио одъ силне войске, коя е свакиј данъ изъ Азиє пролазила и у Унгарску на бойно полѣ ишла. Кадъ су кога одъ насъ на прозору видели, они су намъ претили, и показивали намъ рукама, како ѣе намъ главу одсѣћи.

Еданъ изъ нашегъ друштва утече и потурчи се, и одкриє потомъ Синан-пашу, гдѣ стоє тайна писма г. посланика. Комисія турска доѣе и наѣе у соби посланиковой подъ патосомъ млоге опасне за насъ тайне. — Одъ тогъ дана, мы смо непрестано смртъ очекивали. Великиј везиръ (Синан-паша) крене се, као врховный предводитель, у Мацарску. Нѣговъ полазакъ быо е величественъ. Мы смо се радовали нѣговомъ одлазку. — Али после краткогъ времена доѣе каници-баша са своимъ яничарима, развали врата одъ нашегъ посланичества, и све, кои су посланичеству принадлежали, поватаю и ланце имъ око врата помеѣу. Други су плячкали, шта су годъ нашли. Множество свѣта было е скуплѣно предъ куѣомъ нашомъ. — — “

Потомъ далѣ обширно приповѣда, како су и Турци у едну кулу затворили, и како су ии рѣаво ранили, и предъ нѣовимъ очима друге съ прозора бацали. Тай путникъ опоминѣ на едномъ мѣсту, да е онда у Цариграду у Галати и посланикъ Дубровника сѣдио; потомъ приповѣда смртъ султана и долазакъ Махмута на престолъ турскиј, кои е одма 16 свое браѣе по обичаю турскомъ удавио, и съ найлѣпшомъ парадомъ саранио. У цѣломъ далѣмъ путованю нисмо ништа могли наѣи, што бы наше читателѣ могло интересирати; ослобоѣенѣ овога путнике и повратакъ у нѣгово отечество, описано е врло у кратко.

П И С М О.

(Христофора Колумба одкрителя Америке свое кралю, кадъ су га завистници већъ у окове бацали и свега илани лишили были.)

„Я несреѣанъ! ништа выше своимъ назвати немогу, до овы окова тешки, и ако е судба одредила, да имамъ свога погребѣ, то нека ме они у гробъ прате, ерѣ споменъ такве неблагодарности треба са многъ да се сарани, треба збогъ чести народа шпанскогъ у вѣчну благодарность да тоне. Будуѣа столѣтѣя нетреба никадъ да дознаю, да е у Шпанѣ таквы подлы людѣй было, кои су мыслили, да ѣе се Фердинанду умилити; ако бѣдногъ Колумба упропасте, коме се у кривицу приписує, што е круни шпанској новъ светъ одкрио, и нѣой га предао. Ты великиј Боже, побудио си ме на дѣла и управляю мое коракѣ. Теби се молимъ за милость, да ово несреѣно

предпріятіє подпомогнешъ. Мене нека цела земля оплакує, а вы анѣли небесни, коима є невинность моя позната, будите милостивни поглаварима овогъ времена, коима зависть и свирѣпость не да, да ме сажале. Ямачно ће наши потомцы некада кою сузу за мене имати, кадъ имъ повѣстница каже: да є Колумбъ изъ собственогъ иманя, съ малымъ трошкомъ и безъ жертве одъ стране шпанске круне, съ опасности живота свога и брата свога у 20 година и 4 морепловеня Шпаніи важніе услуге учиніо, него што їй є кой владатель одъ когга између свои служителя кадгодъ видіо; они ће за мене кою сузу имати, кадъ чую, да є Колумбъ, безъ да му се и найманя кривица доказати могла, у сиротиню и беду бачень быо, да му є све отето, само не окови, и да онай, кой є шпанску круну новымъ светомъ украсіо, ни тамо, ни у староме свету за себе и свою породицу крова наћи не могао.

Ако є небо заключило, да ме и далѣ гоненіяма изложе збогъ незадовольства съ онимъ, што самъ учиніо, као да є одкритіє новогъ света породило несрећу за старый светъ; ако бы небесна казнь на овоме мѣсту бѣдномъ животу момъ край учинила, о! онда, вы ангели божи, вы, кои надъ невинима и угнѣтенима лебдите, спроведите ово писмо краљицы Исабели у руке. Она познає патіѣ, коє самъ я за увеличанѣ нѣне славе, за умноженѣ мои услуга поднео; она ће быти тако праведна, тако милостива, да никада недопусти, да братъ и деца онога мужа, кой є Шпаніи неизмеримо богатство дао, кой є притяжанія ове землѣ новооткривенымъ краєвима и протранымъ предѣлима увеличао, остану тако безъ помоћи, да принуђени буду на туђимъ вратима леба просити. Исабела ће видити — ако раніе съ овогъ света неотиде — гди се облакъ несреће небесногъ гнѣва навлачи, кой су неблагодарность и свирѣпость привукле. Ово богатство, коє самъ я одкрио, примамиле цео родъ човечій на плѣнь, и мои ће се одмастителѣ пробудити, и народъ ће некада платити за неправде, коє мени садъ неблагодарность, пакость и зависть чинє.

Ово тако просто и лепо, тако трогателно писмо, може се свакомъ допасти; оно є гласъ природе, ємаць истине; да є каква кривица душу Колумбову притискивала, небы онъ могао съ таквомъ поузданости на бога обраћати се, и съ таквомъ неустрашимости Исабели говорить. — Ако су читательи наши последнѣ врстє овогъ писма безъ упечатлѣня прочитали, нека їи іошъ єданпуть прочитаю, пакъ ће у њима чути пророческій гласъ, кой казнь наговешћує, да ће потомци некада платити за неправде свои предака, и онда нека погледе на Шпанію, па нека запятаю безбожнике, валяли вѣровати, да има бога одмастителя.

РЕДКО ПОЯВЛЕНІЕ,

коє є єданъ пустиньикъ у послѣднимъ данима свога живота видіо.

У єдној удалъной пустиньи живіо є некій пустиньикъ, кои є быо готово пуны шесеть година одъ свою людій удалънь. Єдногъ дана кадъ є сунце заглазило, куцао є на нѣговой колеби странаць некій и захтѣвао, да га на конакъ прійми. Пустиньикъ отвори колебу, а странаць уђе унутра. Пустиньикъ се яко уплаши, кадъ опази, да стра-

наць шесть очію има. Покрай обична два ока, имао є странаць єдно на челу, єдно на прсима и два острагъ на потильку. Странаць опази, да се пустиньикъ сасвимъ уплашио, и зато му рекне: Неплаши се необычности мое, я самъ житель єдне планете, коя є вама непозната. Насъ зову „Тахіямевта“, коє по нашемъ говору толико значи, као „видовитъ“. Съ окомъ на момъ челу видимъ я мисли човечіе; съ окомъ на прсима видимъ осећаня нѣгове душе, а съ очима на потильку видимъ слѣдства дѣла людски. Опрости ми, я небы могао међу вама живити, ерѣ видимъ, да већа часть дѣце ове землѣ блуди по залу и неваляеству. Я бы морао изъ варошій побећи, ерѣ ми се чини, да бы ту међу злимъ духовима живіо; сви єдно мисле, а друго говоре. Пустиньикъ му се дубоко поклони. „Жителю пресвѣтле планете!“ проговори онъ, „ты особитый даръ имашъ, молимъ те, саобшти ми тайне, коє си видіо. Я ћу ии потомъ описати и оне ће можебыти мудрогъ и паметногъ къ истини привести.“ — „Я ћу то радо учинити,“ одговори Тахіямевта; а пустиньикъ се намести, и стане писати, што му є странаць називао.

Кадъ самъ овдѣ на земљи быо, найпре самъ ишао у велике вароши, я съ моимъ окомъ на челу видіо самъ, да се великаши у мислима здраво вараю. Видіо самъ, да владателя землѣ уображаваю себи, да народи збогъ њи, а не они збогъ народа постое. Видіо самъ, да люди са своіомъ браћомъ као са стварима, коє они продати, промѣнити, разбити и уништити могу, поступаю. Съ окомъ на прсима видіо самъ нѣова срца. Нѣово є срце мека стваръ съ коіомъ су страсти чиниле, шта су хтѣле. Съ очима на потильку видіо самъ слѣдства стварій. То є была пропастъ држава, и то можебыти ближа, него што се мислило. Я самъ видіо притворство у срцама дворяна; ласканѣ у души они, кои су владатель окружавали, и превару међу онима, кои се пріятельи отечества називаю. У мозгу учены видіо самъ сметню и лажъ, на нѣовимъ срцама, притворство у глави побожника, а безбожность у срцама оны, кои се слугама свемогућегъ називаю. Но шта ти ползує све то, ако ти и цѣлу ноћъ успришоведамъ? Айде да спавамо, па сутра можешъ самномъ поћи. Да прођемо єдну часть света, пакъ ты онда можешъ твою сумню показати о онимъ стварима, коє ти особито у очи падну, а я ћу ти обяснявати. Съ нестрпљивымъ очекивао є пустиньикъ данъ, и почемъ є сунце изнадъ брда одскочило, онда є већъ са странцемъ на путу быо, и тако су предузели путъ по овомъ подмѣсечномъ свѣту. Пошто су мало мѣста прошли, виде множину землѣдѣлаца; они су орали, были су весели и пѣвали су.

(продужиће се.)

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Еракъ. Да што ми ти да што: два локваня око паня?

Петакъ. То су двѣ печурке око паня.

Еракъ. Ниси погодіо.

Петакъ. А да шта то може быти?

Еракъ. Нећу да ти кажемъ. — Гледай у мене, па нешъ се сѣтити, шта су „два локваня око паня.“

Петакъ. Немогу никако да се сѣтнимъ.

Еракъ. Лудо! два локвана, то су уши, видишь; а шта е пань?

Петакъ. То е твоя глава. Јо, садъ се сѣхамъ. То е лако было погодити, особито кадъ ми рече, да гледамъ у тебе.

Еракъ. Шта ты мислишь, Петаче, шта значи таречь: Севастополь, и одъ куда долази то име?

Петакъ. То е хвала богу лако погодити, и нѣ тежко као телеграфъ; заръ невидишь, да ти се само каже: Сева съ топомъ.

М Р В И Ц Е.

— Еданъ дође свомъ пріятелю ноћу, и почне лупати на вратима: „спавашъ ли?“ — „Шта ћешъ?“ одговори газда изъ куће. „Дошао самъ, да ми узаймишь два дуката.“ — „Спавамъ, спавамъ“ одговори онај изъ куће, и ућути се.

— Путници едне лађе примѣте, да друга една оружана лађа иде за њима у потеру и текъ што и нѣ стигла. „Господине, мы се боимо, да небуду то морски айдуци, што плове за нама“, рекну путници капетану свое лађе. — „По несрећи имате право — то су айдуци, и за кратко време стићиће насъ. Они су много ячи одъ насъ и неможемо се съ њима тући. Али небойте се ништа — како видимъ, да оће да насъ заробе, я ћу одма запалити мою лађу, — а нећу се предати.“ Тако е капетанъ тѣшио свое путнике, кои се тимъ јоушь горе упрепасте.

— Еданъ адвокатъ, кадъ сасвимъ остари, преда свомъ сину све свое парнице да продужи. — После некогъ времена, почне се хвалити синъ свомъ отцу, да е едну парницу, коју њговъ отаць 40 година заступа, срећно свршио, и да е онај, кога е онъ заступао, добыо. „Шта несрећниче!“ повиче њговъ отаць, — „та заръ незнашь, да е та парница была највећий мой приходъ? Водећи ту парницу добыо самъ новаца, те самъ се оженио, раніо самъ се и одѣвао жену; одъ прихода одъ те парнице, трошио самъ на тебе, те си се изучіо, одъ те парнице мислио самъ спокойно да живимъ до гроба, и предао самъ ти е као највеће наслѣдіе да е ты продужишь, надајући се, да ће и твою дѣцу она ранити; а ты на еданъ путъ све то садъ упропасти!“

З А Ч И Н Ц И.

Изливао изъ Дрине, удавио се у Лепеници.

Пунъ трбу неучи радо.

Гладанъ трбу неможешъ заварати.

Свака е она ситна пара лепа, коя замѣни грошь.

У чаши се више людій удави него и мору.

Болъ бити здравъ ратаръ него болестанъ царъ.

Болъ учтиво недати, него преко волъ дати.

Просячкій е хлѣбъ најскуплий.

Д О М А Њ И Й Т Е А Т Р Ъ.

Мужъ. (28. Јануара.) Гледай, жено, казву самъ лепу чою купіо, да направимъ себи хальине.

Жена. Нетреба ни да гледамъ, ербо знамъ, да што годъ ты узмешъ, неваля и да то мора бити најгоре у вароши.

Мужъ. Имамъ право, жено. Одако самъ тебе узео, и я самъ се увѣрио, да ништа неваля што годъ узмемъ.

Д О М А Њ Е Н О В О С Т И.

— Њгова Свѣтлость Князь приспѣо е 18. о. м. изъ Крагуевца у Бѣоградъ.

— Поручикъ артилѣріе Петаръ Протићъ произведенъ е за штабс-капетана, а питомци школе артилѣрійске Милутинъ Јовановићъ, Сава Ивановићъ и Велимиръ Стефановићъ произведени су за подпоручике артилѣріе за показану ревностъ и вѣштину у ливенію топова.

С Т Р А Н Е Н О В О С Т И.

— *Фремденб.* одъ 6. Јануара изъ Цариграда явля. Станъ у Криму нѣ се до данасъ измѣнило; осимъ што Руси понекадъ изъ Севастополя на саюзнике нападаю. Многи су се војници саюзне войске одъ мрза поразболѣвали. Овдѣ се приуговљавала побуна одъ стране софата; но ушло се зараніе у трагъ; поглавице и виновници биће казниени.

— *Londonъ* 31. Јануара. Енглески листови пишу, да е лордъ Руселъ дао оставку збогъ тога, што нѣ задовољанъ са вођенѣмъ рата у Криму. Но по најновіој телеграфской депеши, позванъ е онъ одъ правительства, да ново министерство састави.

— *Петербургъ* 13. Јануара. Князь Меншиковъ одъ 5. ов. м. изъ Крима званично явля, да обсада одъ стране саюзника ненапредуе. Руси су 1. и 3. Јануара ноћу изъ Севастополя изишли и на саюзнике ударали; у овомъ бою заробе 14 Енглеза и 9 Француза. Саюзници имали су прилично мртвы.

— *Воин. Новине* одъ 5. Јануара изъ Крима являю: Саюзни врховни ђенерали заключили су, да до пролѣћа ништа знаменито противу Севастополя непредузимаю; но до пролѣћа млоге ће они ваљане свое војнике жертвовати. Каже се, да ће осимъ турске войске подъ Омер-пашомъ, јоушь и двѣ дивизіе француске подъ ђенераломъ Пелисѣромъ у Евпаторію доћи, и одавдѣ ће скупа противъ Симѣрополя оперирати, а после и противъ самогъ Перекопа. Піемонтска войска подъ ђенераломъ Ламарморомъ извозиће се на суво кодъ Кафе. Ова піемонтска войска навесће се за у Кримъ 16. Фебруара. Съ войскомъ овомъ саузиће се и едина часть француско-енглеске войске подъ ђенераломъ Канономъ.

— *Воин. Нов.* изъ Турина пишу: Садъ овдѣ нѣ већ никаква тайна, да ће еданъ корпусъ одъ 15,000 војника ићи у Кримъ. Овдѣ се збогъ тога млоги забринули, што правительство јавно иде противъ Русіе, а нѣ іој ни ратъ објавило; овај се коракъ мора свакојко осудити.

— *Триестъ* 14. Јануара. Депутација црногорска одвела е младу княза црногорскогъ на Цетинъ. Депутирци ови были су: предсѣдатель совѣта Ђорђе Петровићъ као старый сватъ, вице-предсѣдатель войвода Михаилъ Петровићъ, ађутантъ княжескій Вуковићъ, войвода Ива Радоићъ, Стеванъ Пејовићъ и Пламенаць.

Одгонетка.

Сунце. Попови. Помеляри идући у воденицу. Сврдао. Врата. Мравинякъ.

Течай: сребра 127%; дуката 5 фор. 56 кр.